

Aalst een Turnstad

De top van de sportroem wordt niet altijd bereikt door diegenen die de grootste inspanningen doen. De normen waarmee de sportieve waarde van iemand worden bepaald, bestaan nu eenmaal in records, wereldschokkende prestaties en feiten die de sensatiezucht beroeren.

Er schuilt geen sensatie in de omstandigheid dat een turnkring jaar na jaar in stand gehouden wordt door mensen die praktisch al hun vrije tijd besteden aan de opleiding en daarvoor geen cent opstrijken.

Er is niets wereldschokkends aan een banket dat door het bestuur van de Aalsterse turnkring als beloning voor hun altruïstisch werk aan de zowat tien turnlars wordt aangeboden. En toch onderkent men in de stem van voorzitter Marcel Everaert een wereld van trots, als hij de balans van het voorbije activiteitsjaar opmaakt.

Ondanks meer dan een jaar afwezigheid van Jan Borms, een van onze beste leden hebben we de kwaliteit van onze turnsters en turners op een goed peil kunnen houden. Onze 7 licentiaten en 3 regenten vormen een leiderskorps van het

grootste formaat. We tellen momenteel 230 werkende leden en we hebben vanaf 15 september niemand meer kunnen aanvaarden, omdat de overigens ultramodern ingerichte turnzaal waarover we beschikken, anders werkelijk te klein zou worden.

De meisjesafdeling heeft zich stilaan opgewerkt tot een peil dat dit van de mannelijke elementen bena-

dert en in bepaalde opzichten zelfs overtreft. Lutgarde Van Nuffel werd trouwens aangewezen om, samen met drie Gentenaars, ons land te vertegenwoordigen op het wereldkampioenschap voor moderne turnen, dat in december in Tsjecho-Slowakije wordt ingericht. Ze is momenteel bezig zich in alle stilte voor te bereiden op de vrije en opgelegde turnnummers die ze er zal moeten uitvoeren. We verwachten niet dat ze de wereldtitel zal behalen, omdat ze teger de staatsamateurs in een al te ongelijke positie staat. Het zal voor haar evenwel een uitsteigende leerschool zijn.

Wat de jongens betreft, Jan Borms heeft na zijn terugkeer uit de States opnieuw de leiding op zich genomen. Het spreekt vanzelf dat hij met een sterk verzuimde, « Amerikaanse » visie is teruggekomen. Hij werd aangesteld voor de jeugdtrainingen die binnenkort op interfederaal vlak zullen ingericht worden. Ook een viertal van onze eigenkeurturners voor de nationale trainingen opgeroepen worden.

De nagels met koppen in het beoog van voorzitter Everaert zullen iedereen wellicht overtuigen dat de turnkring van de stad Aalst, zonder veel rumoer te maken, een levenskracht ontwikkelt die voor de turnsport niet alleen te Aalst, maar ook nationaal een grote stuwung betekent.

Plannen? De droom van de Aalsterse voorzitter om te Aalst een groots internationaal turnfeest in te richten, zal misschien eindelijk realiteit worden binnen enkele maanden, wanneer de turnvereniging in 1966 het twintigjarig bestaan zal vieren. Het jaarlijks feest is reeds in de maak voor de maand maart.

Voor het internationaal tornooi moet er evenwel nog een geschikte zaal gevonden worden.

V.L.

Aalst : ver van Amerika

Bij de verkiezing van de Aalsterse sportleuraat 1965 die, zoals we het reeds in het begin van de week hebben medegedeeld, Carla Galle heet, hebben we ons even laten meeslepen door de vloed van overtuigend bewijsmateriaal waarmee Jan Borms in een schitterend relaas de bloei van de sport en de lichamelijke opvoeding in Amerika heeft belicht. Men wordt onbewust overstelpt door de indrukwekkende opsomming van de kredieten die door de schulzen van de Amerikaanse schatkist naar de verschillende sporttakken vloeien.

Een klein voorbeeld uit de zakelijk getinte, maar boeiend voorgedragen uiteenzetting: vrijwel elke middelbare school bezit er een eigen zwembad, terwijl sportzalen er tot de courante uitrusting van de sport-

verenigingen in de onderwijsinstellingen behoren. Voelt men zich dan niet klein bij het besef van het schrille contrast met de werkelijkheid in ons land? Waant men zich niet in een ontwikkelingsgebied, als men bedenkt dat Aalst er met zeer primitieve middelen naar streeft een oplossing te vinden voor de beoefening van de zaalsport? Ligt Aalst in Patagonië?

Bij een nuchtere afweging van de omstandigheden waarin het sportcomité van Aalst de moeilijkheid van een geschikte sportzaal voor de beoefening van basket-ball, handbal en andere binnenactiviteiten moet oplossen, wordt het echter duidelijk dat men in ons overigens welvarend België heel anders ingesteld is tegenover het vraagstuk van de sport, die

hier niet dezelfde faciliteiten geniet als in de Verenigde Staten. We hebben het wapen van de kritiek niet gespaard en soms venijnig geprikt in het scherm van de administratieve moeilijkheden waarachter steeds een alibi werd gezocht voor het uitblijven van maatregelen. Wordt er nu eindelijk iets concreets gedaan?

De voorzitter van het Aalsters sportcomité heeft als inleiding van de lauraatsverkiezing in elk geval een plechtige en duidelijke verklaring afgelegd. Het stadsbestuur heeft ingestemd met de verplaatsing en de aanpassing van een loods, die inzake afmetingen zal passen voor basketball en voor andere sporttakken waarvoor er niet meer speelruimte vereist is dan voor basket. De werken zullen in de loop van de aanstaande zomer uitgevoerd worden.

De bedoelde voorlopige « sportzaal » zou opgetrokken worden aan de Rozendreef, waar zich thans het terrein van de handbalclub Eendracht Vrij bevindt. Aldus zouden basket en handbal in een overdekte ruimte een onderkomen vinden, tot dat het sinds jaren beloofde sportcentrum en een sporthal een realiteit zullen zijn. Zullen al de moeilijkheden daarmee uit de weg geruimd zijn? We kunnen het nog niet over ons hart krijgen met een voorbarig applaus te reageren, voordat al die plannen vaste vorm wordt gegeven.

Het heerlijk besef van het sportieve Amerika, dat zo treffend door Jan Borms werd geschetst, doet onze achterstand nog scherper uitkomen. Indien een klein deel van de te Aalst gedane beloften vervuld wordt, zal men over enkele maanden misschien een stap in de goede richting zetten. Het is inderdaad meer dan tijd geworden.

V.L.

Jan. '66